

νά τὸ ἐπιχειρήσῃ μόνος, ἀλλ' ἐπὶ τέλος ἀναγκασθεὶς νὰ ἐνδύσῃ εἰς τὰς θερμὰς παρακλήσεις καὶ ἰεσίας τῆς μητρὸς, ἐπέτρεψεν αὐτῇ νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

Ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τοῦ οἴκου, ἡ ἐπιχειρήσις δαπανηροῦ ταξιδίου, τοῦ ὁποίου ἡ διάρκεια καὶ τὰ ἐνδεχόμενα ἐπακολουθήματα δὲν ἠδύνατο ἐκ τῶν προτέρων νὰ ὑπολογισθῶσιν, ἦσαν διὰ τὴν μητέρα δυσχερέστατον πρόβλημα. Τα πάντα μέχρι τοῦδε εἶχον ἐπιβαρύνῃ μόνην αὐτήν. Αὐτὴ ὤφειλε νὰ σκέπτηται ὄχι μόνον περὶ τοῦ παρόντος, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος, ἵνα, ἂν ποτε ἀνεφάνετο εἰς τὸν κόσμον τὸ ἐξαισιον ποιῆμα, ὃ δημιουργὸς τοῦ ἀριστουργήματος τούτου ἐπιστρέφων ἐκ τῶν ὑψηλῶν καὶ αἰθερίων σφαιρῶν ἐπὶ τῆς γῆς εὔρῃ ποῦ νὰ καταλύσῃ καὶ διαγάγῃ ἡσυχῶς καὶ ἀνέτως τὸν ἐπίγειον βίον ὡς οἱ λοιποὶ θνητοί. Αὐτὴ τοῦλάχιστον οὐδαμῶς ἀμφέβαλλεν ὅτι θὰ ἐγεννάτο τὸ ἀριστούργημα ἐκεῖνο, καὶ ὅτι ὁ Ἀδριανός, ἥσυχος τότε, θὰ εὔρισκε σύμβιον τινα καὶ θὰ κατήρχετο ἐκ τοῦ αἰθερίου ὕψους, ὅπως ἀναπαυθῆ ἔν τῳ κόλπῳ τῆς οικογενείας.

Τὸ ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀδριανοῦ καταλειφθὲν κτῆμα ἦτο ἀρκούντως σημαντικόν, ἀλλὰ, ἔπως ὅλα τὰ κτῆματα ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν, ἐπιβεβαρυμένον, ἀπῆται λίαν ἐπιμελελημένην διεύθυνσιν καὶ δὲν ἀπέφερε πάντοτε ἴσας προσόδους. Δὲν συνέφερε λοιπὸν οὔτε ἦτο φρόνιμον νὰ ἀφεθῆ τὸ κτῆμα εἰς ξένα καὶ ἀδιάφορα πρόσωπα, μὴ ἔχοντα τὴν ἱκανότητα, ἐν περιπτώσει ἀνάγκης, νὰ παράσχῃ τὴν ἀπαιτουμένην θεραπείαν. Ὡς ἐκ τούτου ἡ μήτηρ τοῦ Ἀδριανοῦ θὰ προὔτιμα παντὸς ἄλλου νὰ μείνῃ ἐν τῳ οἴκῳ μόνη, ὅπως φροντίξῃ διὰ τὸν υἱὸν τῆς, ἐὰν οὗτος δὲν εἶχεν ἀνάγκην διηνηκουῶς θεραπείας καὶ περιθάλψεως. Εὐτυχῶς ἡ ταλαιπωρος γυνὴ εἶχε φίλον τινα, εἰς τὸν ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ἐμπιστευθῆ ἀπολύτως τὰ πάντα. Ὁ καπετὰν Βιλέτσι, πρώην στρατιώτης, ἤδη

δὲ ἀγροδίαιτος εὐπατρίδης, ἤτό ποτε θερμότερος ἐραστής τῆς μητρὸς τοῦ Ἀδριανοῦ, ἔμεινεν ἄγαμος, ἐζήτησε βραδύτερον εἰς γάμον τὴν κυρίαν Κλάραν, ὅτε αὐτὴ ἐχῆρευεν, ἔλαβεν ὅμως παρ' αὐτῆς τὴν διαβεβαίωσιν εἰλικρινοῦς φιλίας, καὶ διετέλεσεν αὐτῇ ὡσαύτως ἐς αἰὶ προθυμότετος φίλος. Ὁ Βιλέτσι, ὅστις εἶχε μισθώσῃ σημαντικώτατα γειτονικά κτῆματα, ἦτο εἰς αὐτὴν σύμβουλος, κηδεμών, πληρεξούσιος, ἐμπιστευτικός, ψυχῇ τε καὶ σώματι ἀφώσιωμένος φίλος. Ἐν μειδιάμα τῆς κυρίας Κλάρας, μία δεξίωσις, εἰς εὐμενῆς λόγος ἦσαν δι' αὐτὸν ἡ μεγίστη ἀμοιβὴ τῶν κόπων του. Ἦτο σιωπηλὸς καὶ κρυψίφρων, οὐδέποτε ἀπεκάλυπτεν ὅ,τι ἔκρυπτεν ἐν ἑαυτῷ, ἐπελαμβάνετο παντὸς πράγματος εὐχερῶς καὶ ταχέως καὶ ἦτο συγχρόνως γλυκὺς καὶ πρᾶος ὡς παιδίον. Ἐνῶ εἶχε σταθερὸν χαρακτήρα ἠδύνατο ἐνίοτε νὰ ἐκληφθῆ ὡς ἀδύνατος διότι, εὐδιάκριτος ὢν καὶ ἐπεικὴς πρὸς τοὺς ἄλλους, διὰ τὸν ἑαυτὸν του ἦτο αὐστηρὸς καὶ ἀδυσώπητος. Ὁμίλει ὀλίγιστα, δὲν ἀπέκρυπτεν ὅμως τὴν ἀλήθειαν, ὡσὰκις ἐμάντευε τις τὰς σκέψεις του, οὔτε εἰσῆρχετο εἰς ἐριδα ἢ ἀγῶνα, ὅπως ὑπερασπίσῃ τὴν γνώμην του· εἰσώπα μὲν, ἀλλ' ἔμεινεν ἀκλόνητος εἰς τὴν ἀπαξ σχηματισθεῖσαν ἰδέαν του. Δὲν ἦτο πλέον νέος ἀλλ' εἶχε τὴν ὄψιν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες, ἀφικόμενοι εἰς ὠρισμένον τι σημεῖον τῆς ἡλικίας των, φαίνονται ὅτι δὲν γηράσκουσι πλέον. Ἦτο ἤδη ἀπὸ δεκαετίας καὶ ἐπέκεινα γνωστὸς μὲ τὴν αὐτὴν ὄψιν ἀνθρώπου προβεβηκότος τὴν ἡλικίαν. Ἐφόρει πάντοτε, κατὰ τὰς καθημερινὰς καὶ κατὰ τὰς ἐορτάς, τὴν αὐτὴν στολήν, οὐδέποτε ἦτο ἄρρωστος καὶ δὲν εἶχε ποτὲ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἰδιοτροπίαν ἢ ἀθέμιτον ἐπιθυμίαν. Ἦτο ἐπιμελὴς γεωπόνος καὶ ἡ μόνη του διασκέδασις συνίστατο εἰς τὸ νὰ διέρχεται ὀλίγας ὥρας παρὰ τῇ κυρίᾳ Κλάρᾳ, νὰ ἐντρυφᾷ εἰς τὴν θεάν τῆς καὶ εἶτα νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν μονήρη ἀχυροσκεπῆ καλύβην του.

(ἔπειτα συνέχεια.)

1. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος (ἐν σελ. 1).

2. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ. Εἰκὼν ὑπὸ C. von Piloty (ἐν σελ. 4—5).

3. ΧΕΙΜΩΝ (ἐν σελ. 9). Ἐν τῳ Γ'. τόμῳ σ. 132—33 τῆς Κλειοῦς ἐδημοσιεύσαμεν μεγάλην δισέλιδον εἰκόνα παριστώσαν τὴν „Ἀνοιξιν“ καὶ ἀποτελοῦσαν ἐν ἐκ τῶν ἀρίστων κοσμημάτων τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ. Ὁ δημιουργὸς τοῦ ἀριστουργήματος ἐκεῖνου, ὃ περίφημος ζωγράφος Γουλιέλμος Κράυ, ἐζωγράφησεν ἐκτὸς τῆς „Ἀνοιξέως“ καὶ ἄλλας τρεῖς εἰκόνας παριστώσας τὰς λοιπὰς τρεῖς ὥρας τοῦ ἔτους. Σήμερον δημοσιεύομεν καὶ δευτέραν εἰκόνα ἐκ τῆς τετραδὸς ταύτης, „τὸν Χειμῶνα“, ἐν πᾶσι διάφορον τῆς πρώτης. Ἡ „Ἀνοιξις“ μὲ τὰς ἀνθηρὰς γυναικείας καὶ παιδικὰς μορφάς, μὲ τὰ χλοερὰ καὶ θαλερὰ τοπεῖα τὰ ἀποπνέοντα τὴν ἀρωματώδη ὁσμὴν τῶν ἀνθέων καὶ φύλλων ἐαρινῆς πρωΐας, παρουσιάζεται πρὸ τῶν ὀμμάτων ἡμῶν ὑπὸ πραγματικωτέραν καὶ φυσικωτέραν ὄψιν. Ὁ „Χειμῶν“ ἀπ' ἐναντίας εἶνε μεγαλοπρεπὲς δημιούργημα καθαρῶς ποιητικῆς φαντασίας. Ἐνταῦθα βασιλεύει ψυχρά, παγετώδης, ἀστερολαμπῆς χειμερινὴ νύξ. Ἡ νεαρὰ ἐκείνη γυναικεία μορφή, ἥτις ὑπὸ τοῦ κατώχρου φέγγους τῆς ἀργυρᾶς σελήνης περικλυζομένη φαίνεται ἡσυχάζουσα ἐπὶ τῆς πεπλατυσμένης βράχως τοῦ παγωμένου βράχου, κοιμᾶται τὸν αἰώνιον τοῦ χειμῶνος ὕπνον,

νεαρκομένη καὶ ἄψυχος. Ἀλλὰ παρὰ τοὺς πίδακ τοῦ βράχου φαίνονται ἐν μαγευτικῷ συμπλέγματι δύο ἀνθηρὰ νεάνιδες, οὐράνιον κάλλος καὶ ἀγγελικὴν χάριν ἀπαστρέπτουσαι. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν καταλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ εὐεργετικοῦ ὕπνου τοῦ χειμῶνος καὶ ἡσυχάζει ἐκ των πολυειδῶν μόχθων καὶ φροντίδων, τῶν διαψευθεισῶν ἐλπίδων καὶ προσδοκιῶν, καὶ τῶν πολλῶν ταλαιπωριῶν, ἃς ἔφεραν μαζῇ των ἡ ἀνοιξις, τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον. Δι' αὐτὴν ὁ χειμῶν δὲν εἶνε θάνατος καὶ ἀπονέκρωσις, ἀλλ' εἶνε ἡ ἡσυχία ἐκεῖνη, δι' ἣς αἱ ἐξαντληθεῖσαι δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς φύσεως ἀνανεοῦνται καὶ ἀναρρωννύονται πρὸς νέαν δρᾶσιν καὶ πρὸς νέους ἀγῶνας. Στέφανος ἐξ ἀμαράντων ἀνθέων κείται ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς ἐτέρας νεάνιδος, ἥτις διατηρεῖ εἰσέτι ἐν ἑαυτῇ τὴν θερμότητα τῆς ζωῆς, μὴ καταβληθεῖσα ὑπὸ τῶν καυστικῶν ἀκτίνων τοῦ θερινοῦ ἡλίου, τῶν ἀγρίων καταγίδων τοῦ φθινοπώρου καὶ τῶν χιόνων καὶ πάγων τοῦ ἀρξάμενου χειμῶνος. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ θειρεῖται πλήρως ἐλπίδων περὶ τῆς μελλούσης ἀναγεννήσεως τῆς φύσεως, περὶ τῆς ἀνθίσεως καὶ τῆς γλυκείας ἀρωματικῆς πνοῆς, ἥτις θὰ ἀνανεάσῃ τὸν κόσμον, μόλις ἡ ἐγερτήριοις σάλπιγξ τοῦ ἔαρος ἠχησῇ νικηφόρος καὶ ἀφουπνίσῃ τὴν καθεδύδουσαν φύσιν. Μόνη ἡ νεαρὰ ἐκείνη γυνὴ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου, ἡ νύμφη τοῦ παγωμένου Βορρᾶ, τὸ σύμβολον τοῦ ψυχροῦ θανάτου, δὲν θὰ ἀκούσῃ τοὺς χαρμωσύνους ἤχους, ἀλλὰ θὰ διατελῇ καθεδύδουσα τὸν ἀτέρμονα ὕπνον.